

Sygn. akt II Ka 67/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Marek Kordowiecki

Sędziowie : SSO Ewa Miastkowska

SSO Agata Wilczewska - spr.

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale H. L. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014r.

sprawy **R. F.**

oskarżonego z art.157§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 21 stycznia 2014r. sygn. akt II K 90/13

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty za to postępowanie.

Agata Wilczewska Marek Kordowiecki Ewa Miastkowska

Sygn. akt: II Ka 67/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Turku, w sprawie o sygn. akt II K 90/13, uznał oskarżonego R. F. za winnego tego, że w dniu 1 listopada 2012 r. w T., w woj. (...) dokonał uszkodzenia ciała J. S. w ten sposób, iż uderzył go pięścią w twarz, w wyniku czego J. S. upadł na jezdnię, doznając urazu głowy z krótkotrwałą utratą przytomności i cechami niewielkiego wstrząśnienia mózgu, a także stłuczenia lewego łokcia, co spowodowało naruszenie czynności lewej kończyny górnej na czas dłuższy niż 7 dni tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 2 lat oraz w oparciu o art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda. Nadto, na podstawie 627 k.p.k., Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa poniesione wydatki w kwocie 870,61 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 220 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Obrońca zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrońca zarzucił wyrokowi: naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść

orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów sprzecznie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, przejawiającej się odmówieniem przymiotu wiarygodności zeznaniom świadków F. i O. S. (1), S. B. (1), S. W. oraz J. W. które są zbieżne i wzajemnie uzupełniające z wyjaśnieniami oskarżonego i pozostałym materiałem dowodowym, przy całkowicie bezkrytycznym uznaniu wiarygodności pokrzywdzonego, będącego podczas zajścia pod znacznym wpływem alkoholu, a tym samym bezpodstawnym uznaniu, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn; naruszenie przepisów postępowania karnego mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez tłumaczenie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez stwierdzenie Sądu, iż zeznania świadków K. C. oraz D. W. potwierdzają sprawstwo oskarżonego; oraz naruszenie przepisów postępowania karnego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 174 k.p.k. polegające na oparciu orzeczenia na notatce urzędowej policjanta K. oraz zastępowania zeznań świadków C. i W. przez w/w funkcjonariusza w oparciu o pamięć i bądź co bądź subiektywne relacjonowanie wypowiedzi w/w świadków przez tego funkcjonariusza uzyskanych podczas tzw. rozpytania a więc podczas czynności sprawdzających.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Przystępując do analizy niniejszej sprawy, wskazać należy że Sąd odwoławczy w pełni akceptuje ocenę dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego R. F. oraz zeznań świadków J. S., D. W., K. C., O. S. (1), F. S., P. K., S. B. (2), S. W., J. W. oraz opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej. Ocena ta pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) również z uwagi na to, iż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd I instancji rozważył wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) jak i wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentował swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.). W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni. Kwestia ta nabiera tym większego znaczenia gdy ze zgromadzonych dowodów wynikają dwie różne wersje zdarzenia. W takiej sytuacji sąd ma prawo wyboru jednej z wersji, celu i motywu działania oskarżonego jednakże wersję tę winien drobiazgowo uzasadnić podając dowody, które wskazują na konieczność jej uwzględnienia i odrzucenia wersji przeciwnej (por. wyr. SN z 28.08.2008 r., V KK 37/08, LEX 457958). W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy sprostał temu wymaganiu.

Wskazać należy, iż pokrzywdzony J. S. już w toku pierwszego przesłuchania (k. 2 i n.) w szczegółowy sposób opisał w jakich okolicznościach doszło do uderzenia go pięścią w twarz oraz która z osób znajdująca się przed klubem (...) w T. to uczyniła. Co prawda nie wskazał tej osoby z imienia i nazwiska jednakże podał pseudonim sprawcy tj. (...). Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 8 stycznia 2013 r. ponownie zeznał, że „widziałem dokładnie moment kiedy zostałem uderzony przez mężczyznę o pseudonimie (...)” (k. 43v), a nadto po raz kolejny opisał okoliczności zdarzenia z dnia 1 listopada 2012 r. W trakcie czynności okazania tablicy poglądowej nr 1 (k. 45), która miała miejsce także w dniu 8 stycznia 2012 r., rozpoznał osobę oznaczoną nr 4 jako tą która uderzyła go pięścią w twarz (k. 46v). Mężczyznę znajdującym się pod wskazanym przez pokrzywdzonego numerem okazał się być oskarżony R. F.. Wszystkie podane przez J. S. okoliczności zostały podtrzymane w toku przesłuchania przed Sadem, a nadto uszczegółowione o informacje o ilości wypitego w tym dniu alkoholu oraz informacje dotyczące udania się do szpitala w związku z bólem głowy oraz łokcia. Sąd Rejonowy obdarzył relacje pokrzywdzonego wiarą i ocenę tą w pełni podziela także Sąd Okręgowy z uwagi na to, iż zeznania pokrzywdzonego są spójne, brak w nich wewnętrznych sprzeczności, a moment samego uderzenia opisywany był przez J. S. bez żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego. Te same okoliczności wskazują, iż alkohol spożyty tego wieczora przez pokrzywdzonego nie miał wpływu na zdolność do zapamiętywania zdarzeń. Z zeznaniami pokrzywdzonego korespondują relacje K. C. oraz D. W. w zakresie w jakim Sąd obdarzył je wiarą.

Pierwszy z wymienionych świadków przesłuchany w dniu 14 grudnia 2012 r. wskazał, że w dniu zdarzenia szarpał się z mężczyzną o pseudonimie (...). Szarpiących chcieli rozdzielić pokrzywdzony oraz D. W.. Po chwili zauważył, iż ktoś uderzył J. S. w wyniku czego ten upadł na ziemię. Samemu momentu uderzenia nie widział, jednakże przy pokrzywdzonym stał F. (k. 25v). Także D. W. nie widział chwili w której J. S. został uderzony. Co ważne, świadek ten jednak zeznał, iż w drodze z pokrzywdzonym do szpitala, J. S. stwierdził, że „bez powodu uderzył go ps. (...) (k 27v). Podczas konfrontacji z J. S. w dniu 8 lutego 2013 r. zeznał, że nie pamięta czy z lokalu wyszedł z pokrzywdzonym. Zauważył jednak szarpiącego się K. C. z mężczyzną o pseudonimie (...) i poszedł ich rozdzielić. W pewnym momencie zauważył leżącego na ziemi J. S., a obok niego stał F. (k. 62v). Przed Sądem podtrzymał wcześniejsze swoje zeznania jednakże wskazał jednocześnie, iż nic nie widział, bo był pod wpływem alkoholu, a o pobiciu dowiedział się od S. (k. 151 i n.). W konsekwencji zasadnie Sąd przyjął, że w/w osoby nie były bezpośrednimi świadkami uderzenia J. S. przez oskarżonego. Wskazać także należy, iż wszystkie sprzeczności w zeznaniach w/w dwóch świadków zostały przez Sąd dostrzeżone, w szczególności w zakresie okoliczności rozpytywania przez funkcjonariusza Policji na temat zdarzenia z 1 listopada 2012 r. W pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący Sąd I instancji wyjaśnił w jakim zakresie obdarzył je wiarą i dlaczego w pozostałym zakresie odmówił im wiary. Przeprowadzonej ocenie dowodów nie sposób więc zarzucić dowolności, gdyż Sąd przeprowadził ją we właściwy sposób, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.).

Także odmawiając wiary – we wskazanym w uzasadnieniu zakresie – wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadków F. i O. S. (2), S. B. (1), S. W. oraz J. W. Sąd nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. Wymienieni powyżej świadkowie próbując potwierdzić wersję zdarzeń przedstawioną przez R. F. złożyli jednak zeznania różniące się co do istotnych okoliczności zdarzenia. Oskarżony podał, że w dniu 1 listopada 2012 r. przebywał w T. w Pubie (...), a wracając przechodził obok Pubu (...). Zauważył tam szarpiących się dwóch mężczyzn których chciał rozdzielić. Odepchnął osoby stojące wokół, wśród których był m. in. C.. Zaczęli się szarpać oraz przewrócili na ziemię. Obok szarpały się inne osoby. Po chwili przestali się szarpać i C. wraz z kolegami odszedł w kierunku (...). W trakcie tego zajścia oskarżonemu miał być zerwany łańcuszek (k. 37 i n.). Przesłuchany jeszcze w toku postępowania przygotowawczego O. S. (1) zeznał, iż wszystko to działo się na parkingu obok (...) (k. 40v). Tymczasem z wyjaśnień oskarżonego, zeznań J. S., K. C., S. B. (1) oraz D. W. jednoznacznie wynika, iż zdarzenie miało miejsce bezpośrednio przy lokalu Pubu (...). Miejsca te dzieli natomiast odległość kilkunastu metrów, a podnieść także należy, że położone są po przeciwnych stronach ulicy. Zeznając w toku postępowania sądowego O. S. (1) zeznał, że oskarżony szarpał się z C. i że ma pewność iż S. nie uderzył oskarżony pomimo, iż chwilę później wskazał że nie pamięta dokładnego miejsca gdzie w tym czasie znajdował się F.. Wraz z O. S. (1) miał przebywać F. S., S. W. i J. W. (k. 130v i n.). Świadek F. S. także stwierdził, iż zdarzenie miało miejsce na parkingu przy (...) w T., jednakże w żadnym momencie relacji nie wskazał by oskarżony szarpał się z K. C., co podnosił przecież w swoich wyjaśnieniach nawet R. F.. Świadek zeznał, „oskarżony stał w tej grupce i nawet nic nie robił” (k.186 i n.). Także S. W. nie wskazał, iż by był świadkiem szarpaniny pomiędzy oskarżonym a K. C. (k. 187). Natomiast S. B. (1) zeznał, że „ja stałem po drugiej stronie ulicy a oni stali przed klubem (...) wokół szarpiących się”. Opisując samo zdarzenie wskazał, że szarpały się 2 czy 3 osoby, a wokół stało parę osób. „F. oddzielił jakby tego chłopaka od S. w tym czasie gdy ta druga osoba podbiegła i uderzyła S.” (k. 185v i n.). Sąd Rejonowy dokonując więc oceny zeznań w/w świadków, dostrzegając jednocześnie sprzeczności w ich relacjach w zakresie miejsca zdarzenia, jego przebiegu, udziału w nim oskarżonego oraz zachowania samego pokrzywdzonego, przeprowadził ją zgodnie z nakazami płynącymi z art. 7 k.p.k. Swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uzasadnił, wyjaśniając jednocześnie dlaczego i w jakim zakresie odmówił wiary zeznaniom w/w świadków.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego sąd meriti w rozpoznawanej sprawie przeprowadził prawidłową ocenę materiału dowodowego zgodnie z art. 410 k.p.k. omawiając wszystkie dowody zgromadzone w sprawie, zaś dokonana ocena nie zawiera błędów natury faktycznej ani logicznej. Wbrew stanowisku wyrażonym w apelacji Sąd nie miał wątpliwości w zakresie dokonanych ustaleń i z tego względu zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie znajduje uzasadnienia. Podnieść także należy, że zasada obiektywizmu określona w art. 4 k.p.k. nie obliguje sądu do interpretowania materiału dowodowego jedynie na korzyść oskarżonego, lecz nakazuje obiektywny stosunek do stron procesowych oraz do tego materiału.

Niezasadny okazał się również zarzut obrazy art. 174 k.p.k. Zauważyć należy, że przepis art. 174 k.p.k. przez "zastępowanie" zeznań świadka rozumie sytuację, w której organ procesowy ograniczył się do dowodowego wykorzystania dowodu z dokumentu, tj. pism, zapisków czy notatek, mimo dostępności osobowego dowodu pierwotnego, czyli zeznań świadka. Tymczasem w przedmiotowej sprawie Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania w charakterze świadków K. C. oraz D. W., i to te zeznania stały się podstawą poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych. Co w niniejszej sprawie jest jednak najważniejsze, świadkowie nie zaprzeczyli generalnie informacjom zapisanym w notatce, a jedynie wycofali się z oświadczeń złożonych wcześniej funkcjonariuszowi. Informacje zawarte w notatce urzędowej z dnia 19 listopada 2012 r. (k. 8) spowodowały jedynie sformułowanie dodatkowych pytań w toku przesłuchania w/w świadków tak by wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia mającego zapaść rozstrzygnięcia zostały gruntownie wyjaśnione. W żadnej jednak mierze treść notatki nie zastąpiła zeznań świadków. Potwierdzeniem tego są poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktycznie gdzie wprost wskazane jest, iż J. S. widział moment uderzenia. Brak jest natomiast jakiegokolwiek wskazania by świadkiem tego byli również K. C. oraz D. W.. Wskazać także należy, że kodeks postępowania karnego nie zawiera zakazu przesłuchania osób dokonujących czynności procesowej, z której przeprowadzenia wymagane jest spisanie protokołu (post. SN z 11.10.2006 r., V KK 22/06, LEX 198091). Zeznania P. K., funkcjonariusza Policji stanowią jedynie uzupełnienie materiału dowodowego na podstawie którego Sąd dokonał ustaleń faktycznych. Ustalenia te zostały dokonane głównie na podstawie zeznań świadków: J. S., K. C. oraz D. W. oraz częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego oraz pozostałych świadków.

Odnosząc się zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. do kwestii orzeczonej wobec oskarżonego kary Sąd Okręgowy również w tym zakresie podzielił stanowisko Sądu I instancji. Przy uwzględnieniu uprzedniej karalności oskarżonego, opinii z Aresztu Śledczego w (...) gdzie oskarżony przebywa oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, orzeczona wobec niego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący lat 2 oraz orzeczona grzywna nie mogą być uznane za niewspółmiernie surowe.

Nie podzielając więc zarzutów zawartych w apelacji, wobec nie stwierdzenia uchybień uwzględnianych z urzędu, Sąd odwoławczy, na podstawie art.437§1k.p.k., orzekł jak w wyroku.

Natomiast uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. , Nr 49 ,poz.223 ze zm.) zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe z uwagi na tą sytuację.

Agata Wilczewska Marek Kordowiecki Ewa Miastkowska